Lietas arhīva Nr. CA-0025-18/11
ECLI:LV:KUAT:2018:0226.C33460516.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Liepājā 2018.gada 26.februārī

Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese L. Vēbere
tiesneses J. Mauliņa un L. Kraule
ar sekretāri /sekretāre/

izskatīja atklātā tiesas sēdē civillietu apelācijas kārtībā pēc Dārzkopības kooperatīvās sabiedrības "VEF Baloži" apelācijas sūdzības par Saldus rajona tiesas 2017.gada 10.aprīļa spriedumu Dārzkopības kooperatīvās sabiedrības "VEF Baloži" prasībā pret /pers. F/ par nepatiesu godu un cieņu aizskarošu ziņu atsaukšanu un mantiskās kompensācijas piedziņu.

Aprakstošā daļa

[1.] 2016.gada 29.februārī Dārzkopības kooperatīvā sabiedrība "VEF Baloži" (turpmāk – prasītājs) cēlis tiesā prasību pret /pers. F/ (turpmāk - atbildētāja) par nepatiesu godu un cieņu aizskarošu ziņu atsaukšanu un mantiskas kompensācijas piedziņu, lūdzot uzlikt par pienākumu atbildētājai atsaukt 2015.gada 28.oktobra iesniegumā, kas adresēts Olaines novada pašvaldībai (turpmāk – Iesniegums), izteiktās godu un cieņu aizskarošās un nepatiesās ziņas, bet konkrēti:

1. "iedzīvotājiem, kuri nav DKS biedri spiež noslēgt apsaimniekošanas līgumus, tiek izteikti draudi";
2. "Teritorijas attīstību traucē DKS "VEF-Baloži" bezsaimnieciskums un bezdarbība vismaz pēdējos divdesmit gadus, darbība nav caurskatāma, tā sauktie apsaimniekošanas darbi netiek veikti";
3. "DKS teritorijā dzīvojošie iedzīvotāji kopējā kontekstā neredz turpmāku attīstību, turpinot DKS veidoto "klibo" pārvaldības sistēmu ar priekšsēdētāja /pers. G/ autoritāro režīmu, viņa negodīgo rīcību un valdi kā marioneti".

Prasītājs lūdzis nodrošināt, ka atsaukuma teksts tiek nosūtīts Olaines novada pašvaldībai un prasītājam, kā arī piedzīt no atbildētājas par labu prasītājam materiālo kompensāciju 5000 EUR apmērā par goda un cieņas aizskarošu ziņu izplatīšanu, neslavas celšanu un piedzīt visus tiesāšanās izdevumus.

[1.1.] Prasītājs uzskata, ka atbildētāja pārkāpusi jebkādas robežas ar Iesniegumu vēršoties Olaines novada pašvaldībā un izplatot nepatiesas, ar pierādījumiem nepamatotas godu un cieņu aizskarošas ziņas par prasītāju.

Atsaucoties uz tiesu praksi un konkrētiem tiesu nolēmumiem citās lietās, prasītājs uzskata, ka atbildētājas izteikumi atzīstami par ziņām, nevis viedokli.

[1.2.] Prasītājs apsaimnieko koplietošanas teritoriju, kuru izmanto ap 900 privātīpašumu īpašnieki, tai skaitā atbildētāja. Prasītāja valde un priekšsēdētājs nekad nav devusi iemeslu tik asam un negatīvam vērtējumam, kas radies tādēļ, ka atbildētāja nevēlas norēķināties par apsaimniekošanas pakalpojumiem.

Atbildētāja ir bijusi biedrības biedre un arī valdes locekle, tādēļ bija informēta par veiksmīgo sadarbību ar Olaines novada pašvaldību koplietošanas teritorijas apsaimniekošanā un uzlabošanā. Aizskarot prasītāja godu un cieņu, atbildētāja rīkojusies apzināti, lai kaitētu prasītāja reputācijai, panāktu šīs sadarbības pārtraukšanu un radītu zaudējumus.

[1.3.] Iesniegums izvietots prasītājam piederošā koplietošanas teritorijā, lai ar to iepazītos pēc iespējas vairāk Olaines iedzīvotāju. Paraksti vākti uz dažāda satura iesniegumu tekstiem un atsevišķām, sākotnēji nenumurētām, bet vēlāk cauršūtām, lapām. Daži iedzīvotāji parakstījušies vairākās vietās, radot iespaidu, ka kopumā parakstījušies vairāk cilvēku nekā patiesībā.

Prasītājs uzskata, ka nepatieso ziņu izplatīšanas mērķis bija radīt zaudējumus prasītājam un mēģināt pārliecināt personas nemaksāt par koplietošanas teritorijas apsaimniekošanu.

[1.4.] Prasītājs radušos situāciju centās noregulēt ārpustiesas ceļā, piedāvājot atbildētājai rakstiski atvainoties un atsaukt kolektīvo iesniegumu, taču reakcija no atbildētājas puses nesekoja.

[1.5.] Pamatojoties uz Civillikuma 2352.[1] pantu, par samērīgu un atbilstīgu savu tiesību aizskārumam prasītājs uzskatījis kompensāciju 5000 EUR apmērā. Vēl prasības pieteikumā citēts Civillikuma 1635.pants.

[2.] Atbildētāja iesniegusi paskaidrojumus par celto prasību norādot, ka prasība ir nepamatota un noraidāma.

Ceļot šādu prasību, prasītājs vēlas izrēķināties ar personām, kurām ir atšķirīgs viedoklis par tā valdes un vadītāja faktisko rīcību. Iesniegumā paustais viedoklis par prasītāja bezdarbību un vadības bezsaimniecisko rīcību veidojies vairāku gadu garumā. Turklāt par bezsaimnieciskumu liecina kaut vai bilanču rādītāji, revidenta ziņojumi, biedrības valdes nevēlēšanās atgūt naudu no /pers. H/ un citi fakti.

Lietā nav iesniegti pierādījumi, ka atbildētāja ir bijušais prasītāja biedrs, jo prasītājs izvairās uzrādīt sabiedrības biedru reģistru, bet biedru naudas maksājumi norāda, ka atbildētāja ir biedre.

[3.] Ar Saldus rajona tiesas 2017.gada 10.aprīļa spriedumu prasība ir noraidīta, jo tiesa atzinusi, ka netiek konstatēts Civillikuma 2352.[1] pantā noteiktais pamats ziņu un viedokļa atsaukšanai.

[3.1.] Izvērtējot pušu paskaidrojumus un iesniegtos pierādījumus, tiesa secinājusi, ka, lai izvērtētu prasības pamatotību lietā, ir nepieciešams

konstatēt, vai Iesniegumā minētais ir ziņas vai viedoklis, jo tikai ziņas jeb fakti ir pakļauti patiesības pārbaudei un to pastāvēšana var tikt pierādīta, turpretī, viedoklis atspoguļo personas subjektīvo vērtējumu par kādu personu, tās darbību vai notikumu.

Izvērtējot Iesnieguma saturu un lietā iesniegtos pierādījumus, tiesa secinājusi, ka Iesniegumā, kas adresēts vietējai pašvaldībai, sniegts redzējums par prasītāja apsaimniekotajā teritorijā notiekošo un izteikts lūgums pašvaldībai risināt atsevišķus konkrētus jautājumus.

Tiesa atzinusi, ka Iesniegumā ietvertie izteikumi ir uztverami kā atbildētājas subjektīvs viedoklis par situāciju prasītāja apsaimniekotajā teritorijā kopumā.

Par to, ka prasītāja kā kooperatīvās sabiedrības iekšienē starp biedriem un citām personām, kuriem piederošie zemes īpašumi atrodas konkrētā teritorijā, ilgstoši pastāv domstarpības, tiesas ieskatā, liecina sarakste un liecinieku liecības.

Tiesa secinājusi, ka atbildētājai un pārējām personām, kas parakstījušas atbildētājas sagatavoto Iesniegumu, kā konkrētās administratīvās teritorijas iedzīvotājiem ir tiesības griezties pašvaldībā ar sev interesējošo jautājumu risināšanu un pašvaldībai ir pienākums tos savas kompetences ietvaros risināt, kas arī ticis darīts, kā redzams no Olaines novada pašvaldības 24.11.2015. sniegtās atbildes uz atbildētājas iesniegumu.

[3.2.] Tiesa atsaukusies uz Augstākās tiesas Plēnuma un tiesu prakses vispārināšanas daļas tiesu prakses apkopojumu "Tiesu prakse lietās par goda un cieņas civiltiesisko aizsardzību", kurā, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksi *(ECT 1997.gada 1.jūlija spriedums lietā Oberschlick* **v.** *Austria (No. 2)),* norādīts, ka vārda brīvība aizsargā ne tikai informācijas saturu, bet arī formu, kādā tā tiek pausta. Taču viedoklis nedrīkst būt izteikts rupjā formā.

Šajā sakarā, vērtējot Iesniegumā izteiktā viedokļa aizskārumu un ietekmi uz prasītāja nemantiskajām interesēm, tiesa secinājusi, ka Iesniegumā minēto strīdus izteikumu forma nav atzīstama par asu un aizskarošu, bet gan samērīgu pie konstatētajiem apstākļiem.

Tiesa, analizējot Iesniegumā minēto izteikumu gramatisko nozīmi kopsakarībā ar lietas apstākļiem, secinājusi, ka tajos ir atspoguļota radušās situācijas kopējā aina un atbildētājas izpratne par notiekošo. Līdz ar to iesniegumā minētie izteikumi ir tikai atbildētājas redzējuma interpretējums, kas nav vērsts uz prasītājas interešu aizskaršanu.

[3.3.] Atbilstoši Civilprocesa likuma 44.pantam, tiesa piedzinusi no prasītāja atbildētājas labā ar lietas vešanu saistītos izdevumus 450 EUR, bet valsts labā ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 12,08 EUR.

[4.] Par šo spriedumu apelācijas sūdzību iesniedzis prasītājs, norādot, ka spriedums tiek pārsūdzēts pilnā apmērā.

[4.1.] Prasītājs uzskata, ka tiesa nepareizi novērtējusi atbildētājas izteikumus, kas tika ietverti Iesniegumā. Tiesa nepamatoti secinājusi, ka iesniegumā izteiktais ir atzīstams par atbildētāja subjektīvo viedokli par situāciju prasītājas apsaimniekotajā teritorijā kopumā.

[4.1.1.] Kā viens no izteikumiem, kuru atbildētāja bija ietvērusi iesniegumā, kas ir atzīstams par ziņu, nevis viedokli, bija: „Teritorijas attīstību traucē DKS „VEF-Baloži", bezsaimnieciskums un bezdarbība vismaz pēdējos divdesmit gadus. Darbība nav caurskatāma. Tā sauktie apsaimniekošanas darbi netiek veikti." Šis izteikums ir pakļauts patiesības pārbaudei, proti, ar objektīviem faktiem ir pierādīts, ka prasītājs veic apsaimniekošanas darbus. Kā arī likumīgā spēkā ir stājušies vairāki spriedumi, ar kuriem apmierinātas prasītāja prasības par apsaimniekošanas maksas piedziņu.

[4.1.2.] Papildus jāmin fakts, ko apliecina arī publiski pieejamie dati, ka tieši pēdējos gados prasītāja valdes priekšsēdētāja veiksmīgās darbības rezultātā, prasītājs spējis atbrīvoties no parādiem un palielināt savus ieņēmumus. Tas pierāda to, ka Iesniegumā minētais „bezsaimnieciskums" neatbilst patiesībai.

[4.2.] Pirmās instances tiesa spriedumā nav vērtējusi, kā Iesniegumā minētās ziņas uztvertu vidusmēra lasītājs. Ar iesnieguma saturu varēja iepazīties ikviens Olaines novada Medemciema iedzīvotājs, jo Iesniegums tika izvietots pa visu prasītājai piederošo koplietošanas teritoriju.

[4.2.1.] Prasītāja ieskatā iesniegums tika sastādīts, lai degradētu prasītājas reputāciju ne tikai Olaines novada pašvaldībā, kas ir prasītājas nozīmīgākais sadarbības partneris, bet arī Olaines novada iedzīvotāju acīs, starp kuriem ir godprātīgi maksātāji par saņemtajiem apsaimniekošanas pakalpojumiem.

[4.2.2.] Sastādot Iesniegumu un izvietojot to visā prasītājas teritorijā, atbildētājas mērķis bija, lai pēc iespējas vairāk personas, kuras saņem prasītājas sniegtos pakalpojumus, pārstātu maksāt biedra naudas un apsaimniekošanas naudas maksājumus, kā rezultātā samazinātos finansējums, kuru izmanto koplietošanas īpašuma labiekārtošanai.

[4.3.] Pat, ja Iesniegumā izteiktie apgalvojumi tiek atzīti par viedokli, ir jāņem vērā, ka „viedoklis nevar tikt pausts rupjā veidā vai būt nesamērīgi aizskarošs, ja tam trūkst jebkādas faktiskās bāzes." (skat. Augstākas tiesas tiesu prakses apkopojums, Tiesu prakse lietās par personas goda un cieņas civiltiesisko aizsardzību, 2003/2004, 17.lpp.).

Tiesa nav vērtējusi to, vai Iesniegumā lietotā rupjā izteiksmes forma ir samērīga, vai tā nav aizskaroša.

[4.4.] Tiesa ir pārkāpusi Civilprocesa likuma 97.panta trešo daļu, jo nepamatoti lielu ticamību ir noteikusi atbildētājas pieaicināto liecinieku liecībām. Prasītāja ieskatā, liecinieku liecības ir jāvērtē kritiski, jo /pers. M/ ir viens no prasītāja parādniekiem, no kura tiesas ceļā tika piedzīta apsaimniekošanas maksa, /pers. N/ ir māte un pilnvarotā persona citam prasītāja parādniekam, pret kuru arī ir celta prasība, bet /pers. O/ liecības apliecina vien pretenzijas pret konkrētu personu - prasītāja valdes priekšsēdētāju.

[4.5.] Prasītājs uzskata, ka Iesniegumā ir pārkāptas pieļaujamās kritikas robežas gan pret prasītāja valdes priekšsēdētāju, gan pret prasītāju.

Kooperatīvo sabiedrību būtība ir tāda, ka biedru vēlmes un redzējums par biedrības darbības pamatprincipiem, par personālijām valdē var atšķirties, bet risinājumam jābūt likuma ietvaros, viedokļi jāapspriež kopsapulcēs, taču atbildētājai bija pavisam citi mērķi.

[4.6.] Absurds ir pirmās instances tiesas apgalvojums spriedumā, ka Iesniegums liecina par atbildētājas vēlmi vērsties pašvaldībā, lai risinātu sev interesējošus jautājumus.

Tiesas atsauces spriedumā uz likumu „Par pašvaldībām" 6,. 7. un 15.pantu ir nepamatotas, jo pašvaldība nepārrauga privāto tiesību juridiskās personas darbību, kas neatrodas viņu padotībā, kā arī nepārņem īpašumā citai personai piederošu īpašumu.

[5.] Atbildētājs iesniedzis paskaidrojumus uz apelācijas sūdzību, kuros norāda, ka apelācijas sūdzība ir nepamatota un noraidāma pilnā apmērā. Prasītājs ar tiesas starpniecību vēlas ierobežot atbildētāju paust savu viedokli par kooperatīvā notiekošo.

Turklāt prasītājs neapstrīd tā veiktās faktiskās darbības, no kurām Iesnieguma parakstītājiem veidojās viedoklis. Lielākā daļa no viņiem ir tie, kam rūp kooperatīva liktenis.

[6.] Tiesas sēdē prasītājas pārstāvis zvērināts advokāts Lauris Brikmanis uzturēja spēkā prasību un apelācijas sūdzību, papildus rakstveidā izteiktajiem argumentiem paskaidroja, ka, neskatoties uz to, ka Iesniegumu parakstījušas vairākas personas, prasība celta tikai pret atbildētāju tādēļ, ka viņa bijusi šī Iesnieguma rakstīšanas un tā izplatīšanas iniciatore un organizatore. Vēl pārstāvis akcentēja, ka apelācijas instancē iesniegtie jaunie pierādījumi apstiprina, ka atbildētāja, vācot iedzīvotāju parakstus uz Iesnieguma, ir maldinājusi cilvēkus, nav iepazīstinājusi viņus ar Iesnieguma pilnu saturu, vairāki cilvēki rakstveidā apliecina, ka atsauc savus parakstus uz Iesnieguma. Pārstāvis, neapstrīdot iedzīvotāju tiesības vērsties pašvaldībā ar iesniegumiem, tomēr vērsa tiesas uzmanību uz to, ka Iesnieguma saturs pārsniedz jebkādas kritikas robežas. Par faktu apstākļiem pārstāvis paskaidroja, ka konkrētajā teritorijā, ko apsaimnieko prasītājs, ir 970 atsevišķi īpašumi, no kuriem 403 ir prasītāja kā biedrības balsstiesīgie biedri, kuri maksā biedru

naudu un citus maksājumus atbilstoši biedru kopsapulces lēmumiem, savukārt ar pārējiem īpašniekiem pamatā notiek tiesvedības, jo līgumtiesiskās attiecība ar prasītāju nodibinājis neliels skaits īpašnieku. Pārstāvis apstiprināja, ka ar pašvaldību prasītāju saista finansēšanas līgumi par konkrētu projektu finansēšanu, kas saistīti ar teritorijas labiekārtošanu, par ikdienas darbiem, kā piemēram, teritorijas ceļu apkope un tīrīšana, prasītājs slēdz ārpakalpojuma līgumus, darbi tiek veikti, ko apstiprina darbu pieņemšanas akti, līdz ar ko pilnīgi nepatiess ir apgalvojums, ka prasītājs nepilda savus pienākumus.

[7.] Tiesas sēdē atbildētājas pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Mārcis Krūmiņš prasību un apelācijas sūdzību lūdza noraidīt pilnībā. Papildus rakstveidā izteiktajiem iebildumiem, paskaidrojot, ka pats fakts vien, ka Iesniegumu bez atbildētājas parakstījuši vairāk kā simts fiziskas personas, liecina par to, ka kooperatīvajā sabiedrībā pastāv zināmas problēmas un īpašnieki nav apmierināti ar darbiem, kas attiecas uz koplietošanas zemes apsaimniekošanu un citiem jautājumiem. Turklāt pārstāvis akcentēja, ka izskatot strīdu, tiesai jāvērtē konflikta rašanās vēsture un tā attīstība, proti,- atbildētāja kā biedrības biedre centās vest sarunas ar biedrības valdi, taču neveiksmīgi, tiesās prasītājs ir cēlis vairākas prasības par piedziņām, lietu iznākumi ir dažādi, kas norāda uz nesakārtotiem juridiskiem jautājumiem, kārtības nav arī biedrības lietvedībā, jo joprojām nav iespējams iegūt ticamu informāciju par to, cik biedrībā ir biedri un kas tie ir. Pārstāvis vērsa tiesas uzmanību uz to, ka Iesniegums pašvaldībai rakstīts par konkrētiem jautājumiem, tā saturā iedzīvotāji izteikuši savu neapmierinātību, neizpratni, un lūguši palīdzību, tas darīts nolūkā rast risinājumus, nevis nomelnot prasītāju.

Motīvu daļa

[8.] Tiesas kolēģija, izvērtējusi pierādījumus, atzīst, ka prasība ir noraidāma.

[8.1.] Izskatāmās lietas ietvarā, izejot no tiesā celtās prasības priekšmeta un pamata, tiesai, lai apmierinātu prasību, jāgūst apliecinājums vairākiem faktiem un apstākļiem, bet konkrēti:

· ka publiski izplatītā informācija, kas ietverta Iesniegumā, ir ziņas (fakti, kas pakļaujami patiesības pārbaudei) vai gadījumā, ja tās nav ziņas, bet gan viedoklis, tad vai šis viedoklis ir acīmredzami nesamērīgi un klaji aizskatošs;

· ka šīs ziņas (vai acīmredzami nesamērīgi un klaji aizskatošais viedoklis) ir prasītāja godu un cieņu aizskarošas (tā kā prasītājs nav cilvēks, bet gan kooperatīvā sabiedrība, tad jāpierāda ir reputācijas graušana kā tiesību aizskārums);

· ka ziņu izplatītājs ir atbildētājs.

Pie šāda slēdziena tiesas kolēģija nāk, vadoties pēc Civillikuma 2352.[1] panta normas, kas nosaka:

„Katram ir tiesības prasīt tiesas ceļā atsaukt ziņas, kas aizskar viņa godu un cieņu, ja šādu ziņu izplatītājs nepierāda, ka tās atbilst patiesībai.

Ja personas godu un cieņu aizskarošās ziņas izplatītas presē, tad gadījumā, kad tās neatbilst patiesībai, šīs ziņas presē arī jāatsauc. Ja personas godu un cieņu aizskarošās ziņas, kas neatbilst patiesībai, ietvertas dokumentā, šāds dokuments jāapmaina. Citos gadījumos atsaukšanas kārtību nosaka tiesa.

Ja kāds prettiesiski aizskar personas godu un cieņu mutvārdiem, rakstveidā vai ar darbiem, tad viņam jādod atlīdzība (mantiska kompensācija). Atlīdzības apmēru nosaka tiesa."

Turklāt judikatūrā ir atzīts: „Civillikuma 2352.[1] pantā paredzēto tiesisko seku (pienākums atsaukt nepatiesās, godu un cieņu aizskarošās ziņas un dot mantisko atlīdzību) piemērošanai prasītājam jāpierāda, ka publiski izplatītā informācija ir ziņas (fakti, kas pakļaujami patiesības pārbaudei), ka tās ir godu un cieņu aizskarošas un ka ziņu izplatītājs ir atbildētājs. Tikai pēc šo apstākļu nodibināšanas atbildētājam rodas pienākums pierādīt, ka izplatītās ziņas ir patiesas, tādā veidā izvairoties no civiltiesiskās atbildības piemērošanas" (sk. Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2017.gada 16.februāra sprieduma lietā Nr.SKC-26/2017 (C30706512) 6.punktu).

Personas goda un cieņas aizsardzības garantija ietverta Satversmes 95.pantā, bet atbildība Civillikuma 2352.[1] pantā, atbilstoši kura otrajai un trešajai daļai, goda un cieņas aizskāruma gadījumā, atbildētājam ir pienākums atsaukt aizskarošās ziņas un dot atlīdzību, ja ziņu izplatītājs nepierāda, ka tās atbilst patiesībai. Tādējādi, izlemjot jautājumu par goda un cieņas aizskārumu, vispirms nepieciešams konstatēt, ka strīdus izteiciens, ir ziņa.

Kā redzams no Civillikuma 2352.[1] panta otrās un trešās daļas satura, likumdevējs paredzējis civiltiesisko aizsardzību pret dažādā veidā (tostarp presē, dokumentos, rakstveidā, mutvārdos, ar darbiem) paustām personas godu un cieņu aizskarošām ziņām, nosakot civiltiesiskās aizsardzības līdzekļus.

Attiecībā uz ziņu paušanu dokumentos tiesību doktrīnā pausts viedoklis, ka publiskuma elementa konstatēšana šādā gadījumā ne vienmēr ir nepieciešama. „Lai gan pamatā normatīvie akti paredz, ka personas goda aizskārums var notikt ar nepatiesas informācijas publisku izpaušanu, tomēr, lai personas gods tiktu aizskarts, ne vienmēr ir nepieciešams publiskuma elements. Piemēram, Civillikuma 2352.[1] panta otrā daļa tieši piemin personas godu un cieņu aizskarošo ziņu, kas neatbilst patiesībai, ietveršanu dokumentā, nenorādot uz šī dokumenta publisku izplatīšanu" (sk. Togāns K., Kārkliņš J., Bitāns A. Līgumu un deliktu problēmas Eiropas Savienībā un Latvijā. Prof. K.Torgāna zinātniskā redakcijā. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2017, 348.lpp. ; Latvijas Republikas Satversmes komentāri. VIII nodaļa. Cilvēka pamattiesības. Autoru kolektīvs prof. R.Baloža zinātniskā vadībā, Rīga: Latvijas Vēstnesis, 2011, 207.lpp.).

Izskatot prasību par morālo kaitējumu Civillikuma 1635. panta izpratnē, ir nepieciešams konstatēt, pirmkārt, neatļautu darbību, otrkārt, ar šo neatļauto darbību aizskartu cietušās personas nemantisko tiesību (piemēram, kādu no cilvēka pamattiesībām) vai nemantisko labumu (piemēram, veselību, reputāciju). Tiesai spriedumā jānorāda motīvi, no kuriem varētu spriest, kāda nemantiska tiesība, labums vai interese ir aizskarta ar konstatēto prettiesisko rīcību.

[8.2.] Izvērtējot pierādījumus, tiesas kolēģija nāk pie atziņas, ka Iesniegumā ietvertā informācija nav atzīstama par ziņām, šajā sakarā tiesas kolēģija atzīst par pareizu un pievienojas pirmās instances tiesas spriedumā izteiktajiem argumentiem, vienlaicīgi, atbildot uz apelācijas sūdzību, tiesas kolēģija papildus norāda uz sekojošo.

Ziņa ir tas, ko paziņo, ko uzzina; paziņojums, informācija (Latviešu valodas vārdnīca 30000 pamatvārdi un to skaidrojumi. Izdevniecība „Avots", 2006, 1200.lpp.).

Jēdziens „ziņa" ietver sevī arī jēdzienu „informācija", kas ir identisks jēdziens.

Līdz ar ko ziņa var būt patiesa vai nepatiesa un tā ir pakļaujama patiesības pārbaudei.

Apgalvojuma formā ir norādītas ziņas, turpretī viedokļa izteikums ir subjektīvs un nepierādāms.

Taču tiesai jāvērtē ne tikai izteikumu formulējums, gramatiskā izteiksmes forma, bet arī citi faktori.

ECT 2007.gada 12.jūlija spriedumā lietā *A/S Diena un Ozoliņš pret Latviju* norādīja: "...Tiesa uzskata, ka analizējot apstrīdētos izteikumus, tai ir jāņem vērā konteksts, kādā tie publicēti (84.punkts)".

No minētā secināms, ka, izskatot prasību, nevar vērtēt tikai konkrētās frāzes, uz kurām norāda prasītājs, bet Iesnieguma teksts ir jāvērtē tā kopumā, kā arī situācija, kādā Iesniegums tapa.

[8.3.] Iesniegumu (lietas 14.-30.lapa) Olaines novada pašvaldībai parakstījušas vairākas fiziskas personas, kurām pieder īpašumi, nevis tikai atbildētāja viena pati, proti,- runa ir par kolektīvu iesniegumu. Šim apstāklim ir būtiska nozīme, jo atbilstoši Civilprocesa likuma 1.pantam prasītājs var

izvirzīt savus prasījumus pret to tiesību subjektu, kas aizskāris prasītāja tiesības vai ar likumu aizsargātās intereses, līdz ar ko prasītājam īpaši jāpamato, kādēļ prasība tiek celta tikai pret atbildētāju.

Uz tiesas jautājumu šajā sakarā prasītāja pārstāvis paskaidroja, ka tieši atbildētāja ir šī Iesniegumа iniciatore un parakstu vācēja.

Tā kā prasītāja pieteiktais prasījums ir "uzlikt par pienākumu atbildētājai atsaukt Iesniegumā minētās ziņas un piedzīt no viņas materiālo kompensāciju par prasītāja goda un cieņas aizskārumu par nepatiesu ziņu izplatīšanu, neslavas celšanu", tad tiesas kolēģija atzīst, ka šāds prasījums nevar tikt apmierināts kaut vai tā iemesla dēļ, ka šāds spriedums nebūtu izpildāms, jo atbildētāja nav tiesīga rīkoties citu cilvēku vārdā, proti,- viņa viena pati nemaz nevar atsaukt Iesniegumā minēto informāciju.

Tā kā ziņas, kuras prasītājs uzskata par nepamatotām un aizskarošām, ietvertas kolektīvā Iesniegumā, prasītājam bija jāpamato viena konkrētā cilvēka (atbildētāja) prettiesiskās rīcības individuālais raksturs un tā cēloņsakarība, ko prasītājs nevarēja pamatot.

Turklāt nav nekāda pamata atzinumam, ka ziņu izplatītāja, proti,- Iesnieguma kā dokumenta iesniedzēja pašvaldībā, ir tikai un vienīgi atbildētāja, līdz ar ko atbildības pieprasīšana tikai no atbildētājas nav leģitīma.

[8.4.] Demokrātiskā sabiedrībā cilvēku sociālās aktivitātes ir normāla parādība, un cilvēku iesaistīšanās problēmu jeb domstarpību risināšanā ar tiesiskām metodēm ir ne tikai pareiza, bet arī atbalstāma lieta.

Trauksmes cēlājs ir persona, kas atklāj jebkāda veida informāciju par darbībām, kas tiek uzskatītas par nelikumīgām, neētiskām vai nepareizām privātas vai publiskas organizācijas ietvaros.

Līdz ar ko viena indivīda izrādīta aktivitāte, kas vērsta uz sabiedrības viedokļa kopīgu paušanu nevar tikt represēta jeb nosodīta, un tas, ka atbildētāja bijusi Iesnieguma iniciatore, vākusi parakstus uz šī Iesnieguma, pats par sevi vien nav prettiesiska rīcība.

[8.5.] Lai pareizi izvērtētu Iesniegumu un tajā ietvertās informācijas raksturu (ziņas vai viedoklis), ir jāņem vērā vairāki faktori, bet konkrēti:

Izskatāmajā lietā vēsturiskā notikumu attīstība ir bijusi tāda, ka padomju laikos tika veidoti dārzkopības kooperatīvi, kuros cilvēki iekopa sev mazdārziņus, zeme tika piešķirta viņiem lietošanā, tā izveidojās dārzkopības kooperatīvs "VEF-Baloži".

Uzsākoties privatizācijas procesiem, zeme tika privatizēta, attīstījās arī viensētu apbūve, jo teritorijā tika būvētas dzīvojamās mājas, attīstīta infrastruktūra.

Visa minētā rezultātā Olaines novada pašvaldības teritorijā ietilpstošajā apdzīvotajā vietā ar nosaukumu Medemciems, atrodas prasītājam piederošais nekustamais īpašums, proti,-"VEF-Baloži" ar kadastra numuru /numurs A/, kas sastāv no deviņiem zemes gabaliem (kadastra apzīmējumi: /numurs/), šajā pašā teritorijā atrodas vēl citi nekustamie īpašumi, kas pieder citiem tiesību subjektiem.

Šiem īpašumiem nav noteikts kopīpašuma statuss, nav nodibināti servitūti, kas regulētu kopīpašuma lietošanas kārtību.

Atbilstoši likuma "Par pašvaldībām" normām Olaines novada pašvaldība 2010.gada 29.septembrī ir apstiprinājusi "Olaines novada teritorijas un tajā esošo nekustamo īpašumu uzturēšanas noteikumus", kas, cita starpā, paredz nosacījumus, kas jāievēro zemes īpašniekiem (ielas, ceļu, gājēju celiņu, piebrauktuves sakopšanu visu gadu, ziemas periodā - attīrīšanu no sniega un ledus, pretslīdes materiāla kaisīšanu, savāktā sniega izvešanu no ietvēm utt.).

Prasītājs, ceļot prasību, izteicis apgalvojumu, ka tieši prasītājs apsaimnieko koplietošanas teritoriju, kuru izmanto aptuveni 900 īpašnieki. Tiesas sēdē prasītāja pārstāvis paskaidroja, ka no visiem šiem īpašniekiem tikai aptuveni 400 ir dārzkopības kooperatīvās sabiedrības biedri, daļa no pārējiem (ļoti neliels skaits) ir noslēguši līgumus ar prasītāju, ar pārējiem nākas tiesāties, jo viņi nemaksā prasītājam par koplietošanas teritorijas apsaimniekošanu. Minētais apgalvojums netiek pierādīts, jo netiek iesniegts līgums ar pašvaldību par visas koplietošanas teritorijas apsaimniekošanu, turklāt tāds nemaz nevar tikt iesniegts, jo, kā minēts iepriekš, joprojām tiesiski nav atrisināts jautājums par kopīpašuma nodibināšanu, par īpašumu kopīgas lietošanas kārtību.

Iepazīstoties ar Tiesu informācijas sistēmas datiem, tiesas kolēģija konstatē, ka tiesu prakse ir atšķirīga, proti,- ir tiesu nolēmumi, kuros pausta atziņa, ka dārzkopības kooperatīvajām sabiedrībām ir tiesības prasīt apsaimniekošanas maksu par sniegtajiem apsaimniekošanas pakalpojumiem arī tad, ja starp dārzkopības kooperatīvo sabiedrību un koplietošanas īpašuma apsaimniekošanas pakalpojumu saņēmēju nav noslēgts apsaimniekošanas līgums (sk. tiesu nolēmumi lietās Nr.C30674914, C33506513, C30695713, C27226513, C15109614, C33481114, C18015015, C40095515, C31284715, C17114615, C28412914, C33496713, C33290415, C33594515, C31282315, C33594015, C29657815, C29537115).

Tanī pat laikā ir tiesu nolēmumi, kuros atzīts, ka atsevišķo nekustamo īpašumu īpašniekiem nav saistoši prasītāja pieņemtie lēmumi, jo tie nerada juridiskās sekas nekustamo īpašumu (bijušo augļu dārzu) īpašniekiem, kas nav kooperatīvās sabiedrības (prasītājs) biedri, un prasītājam nav pamata Olaines novada pašvaldības teritoriālo vienību Medemciems uzskatīt par savu koplietošanas teritoriju (sk. tiesu nolēmumi lietās Nr.C33681316, C30558117, C31385315, C17114615).

Turklāt Augstākā tiesa ar savu 2017.gada 15.marta spriedumu lietā Nr.C31494713 (SKC-57/2017), kurā prasītājs bija cēlis prasību pret vienu no zemes īpašniekiem, ir atzinusi, ka kooperatīvā sabiedrība ir brīvprātīga organizācija, līdz ar ko nekustamā īpašuma īpašnieks, kurš nav biedrs šajā biedrībā, ir tiesīgs pats apsaimniekot savu īpašumu un patstāvīgi slēgt līgumus ar viņu izvēlētiem pakalpojumu sniedzējiem. Vienlaikus šajā spriedumā atzīts, ka pusēm ir jārisina jautājums par kooperatīvās sabiedrības teritorijā esošo kooperatīvai sabiedrībai piederošā ceļa lietošanu un atlīdzību par veiktajiem tā apsaimniekošanas izdevumiem. Šajā lietā tika atstāts negrozīts pirmās instances tiesas spriedums, ar kuru prasītāja prasība noraidīta, jo netika konstatēta saistība nedz uz likuma, nedz līguma pamata vai no neatļautas darbības.

Izskatāmajā lietā tiesas kolēģijai nav jāizšķir jautājums par to, vai prasītājam ir tiesības apsaimniekot visu Olaines novada pašvaldības teritoriālo vienību Medemciems, un pieprasīt par to samaksu no atsevišķo nekustamo īpašumu īpašniekiem, kuru īpašumi atrodas šajā teritorijā, jo tas nav izskatāmās lietas priekšmets. Taču minētā informācija skaidri un nepārprotami norāda uz kontekstu, kādā ir tapis Iesniegums.

Ir vairāk kā skaidrs, ka ievērojams skaits nekustamo īpašumu īpašnieku ir neizpratnē par tiesisko situāciju, kāda izveidojusies ar viņiem piederošo nekustamo īpašumu uzturēšanas un apsaimniekošanas kārtību.

Minētais, tiesas kolēģijas ieskatā, norāda uz to, ka cilvēkiem bija pamats vērsties pašvaldībā ar jautājumiem, kas prasa pašvaldības iesaisti un risinājumu, kas noteikti būs nepieciešams, ko tiesvedības procesi uz to norāda. Tiesu nolēmumos minēts, ka situācijas tiesisks risinājums varētu būt servitūta nodibināšana vai arī zemes vienību lietošanas mērķa maiņa, kas būtu risināms Olaines novada pašvaldībai.

Līdz ar ko tiesas kolēģija atzīst, ka Iesniegumā ietvertā informācija atzīstama par iedzīvotāju redzējumu uz vēsturisku notikumu virknes rezultātā izveidojušos situāciju, kas prasa tiesisku risinājumu.

[8.6.] Tas, ka Iesniegumā minēts, ka "iedzīvotājiem, kuri nav kooperatīvās sabiedrības biedri, spiež noslēgt apsaimniekošanas līgumus, tiek izteikti draudi", vērtējams kā cilvēku attieksme jeb subjektīvs vērtējums konkrētām norisēm, par kurām strīda nav, proti,- prasītājs mērķtiecīgi veic darbības, kas vērstas uz samaksas pieprasīšanu par teritorijas apsaimniekošanu. Cilvēks, kurš nav jurists un neizprot *ofertes* (prasītāja izteikts piedāvājums noslēgt apsaimniekošanas līgumu) jēgu, bet skaidri zina, ka viņam nav pienākums maksāt prasītājam par apsaimniekošanu, var uzskatīt šādu rīcību par draudēšanu.

Tas, ka Iesniegumā tā iesniedzēji pauduši savu skatījumu uz prasītāja darbību konkrētas saimnieciskās darbības jomā, un pauduši savu uzskatu, ka ir novērojams bezsaimnieciskums un bezdarbība, norāda vien uz to, ka tas viņu subjektīvais viedoklis, kas balstīts uz viņu dzīvē gūtajiem

novērojumiem, jo viņiem pieder īpašumi, kas atrodas teritorijā, kuru, kā apgalvo pats prasītājs, apsaimnieko prasītājs. Minētais nozīmē, ka šie cilvēki varējuši ilgstošā laikam periodā novērot, kā konkrēti teritorija tiek apsaimniekota, kas to dara un kādā kvalitātē. Par to, ka cilvēki ir neapmierināti ar prasītāja darbu, acīmredzami un nepārprotami liecina Iesniegumā lietotais secinājums, ka "iedzīvotāji kopējā kontekstā neredz turpmāku attīstību".

Iesnieguma konteksts kopumā liecina par to, ka cilvēki pauž savus novērojumus, un izdara no tiem savus secinājumus, nevis sniedz konkrētas pārbaudāmas ziņas. Cilvēka kā dzīvas būtnes novērojumi un uz tiem balstīti secinājumi, nevar tikt atzīti par ziņām, jo tie nav pakļauti objektīvās pārbaudes testam.

Iesniegumā minēti fakti jeb ziņas, kuras par nepatiesām neuzskata pats prasītājs, proti,- tiek aprakstīta vēsturiskā teritorijas attīstības norise, Iesniegumā izteikts apgalvojums, ka prasītājam nav dokumenti (nav atrodami) par zemes privatizāciju, ka prasītāja privatizētajā zemes platībā ietilpst arī ceļi, kuri Olaines pašvaldībā nekur kā ceļi nav apzīmēti, ka 80% no prasītāja ieņēmumiem sastāda administratīvie izdevumi un algas u.tml.

Tālāk Iesniegumā atrodams teikums: "Turpinot DKS veidoto "klibo" pārvaldības sistēmu ar priekšsēdētāja /pers. G/ autoritāro režīmu, viņa negodīgo rīcību un valdi kā marioneti". Kā redzams, šis teikums nav pabeigts, bet aiz tā sekojošais teikums satur secinājumu par to, ka "tas viss" norobežo iedzīvotājus morāli un psiholoģiski vienu no otra un nemudina un nemotivē viņus personīgi iesaistīties attīstības procesos. No minētā tiesas kolēģija secina, ka iedzīvotāji vēlējušies informēt vietējo pašvaldību par savām rūpēm, paust savas izjūtas, bažas par tālāko teritorijas attīstību, kas noteikti nav pārbaudāmas ziņas.

[8.7.] Iesnieguma lūguma daļā tā iesniedzēji lūdz, lai pašvaldība sniedz atbalstu situācijas risināšanā, labo pieļautās vēsturiskās kļūdas privatizācijas procesos, izveido adrešu sistēmu, pārņem savā bilancē ceļus.

Uz Iesniegumu pašvaldība savas kompetences robežās ir sniegusi atbildi (lietas 31.-32.lapa).

Atbildi rakstveidā sagatavojis arī prasītāja pilnvarnieks zvērināts advokāts L. Brikmanis (lietas 33.-37.lapa). Minētā dokumenta saturs norāda uz to, ka prasītājs nepiekrīt Iesniegumā minētajam, turklāt uzskata, ka ar Iesnieguma saturu tiek aizskarts prasītāja gods un cieņa, atbildē tiek minēts arī tas, kāda krimināltatbildība iestājas par neslavas celšanu.

Iesniegums iesniegts pašvaldībā 2015.gada oktobrī. Lietā iesniegtie pierādījumi norāda uz to, ka neapmierinātība ar prasītāja darbu bijusi jau iepriekš, jo atbildētāja rakstveidā centusies risināt neskaidrības un domstarpības (2014.gada 1.novembra iesniegums, atbilde uz to), arī citi īpašnieki rakstījuši prasītājam iesniegumus par prasītāja veikto darbu kvalitāti (2015.gada 11.maija iesniegums un atbilde uz to). Izvērtējot šo saraksti, tiesas kolēģija secina, ka savstarpēja komunikācija nav bijusi veiksmīga, turklāt visam pamatā ir juridiski nesakārtotie jautājumi par kopīgā lietošanā esošu infrastruktūras objektu apsaimniekošanu, kas arī radīja konkrētu "izmisuma" soli, proti,- kolektīvo Iesniegumu pašvaldībai.

Pirmās instances tiesā nopratinātie liecinieki liecinājuši, ka tieši starp biedrības vadību un atsevišķiem zemes gabalu īpašniekiem pastāv ilgstoši konflikti un strīdi par apsaimniekošanas veidu un veicamajiem maksājumiem.

Atbildētāja savu rīcību, griežoties pašvaldībā ar asiem izteikumiem, pamato ar vēlmi pievērst pašvaldības uzmanību prasītāja apsaimniekotajā teritorijā notiekošajam, ko atbildētājas ieskatā, var ietekmēt pašvaldība (atbildētājas pārstāvja paskaidrojumi uz prasību un paskaidrojumi tiesas sēdē).

Pie šādiem apstākļiem tiesas kolēģija atzīst, ka atbildētājai bija zināms faktiskais pamatojums paust neapmierinātību ar konkrēto situāciju prasītāja apsaimniekotajā teritorijā, kas ietekmē visu koplietošanas teritorijas iedzīvotāju ikdienu un Iesniegumā ir sniegts viņas un citu cilvēku kopīgi pausts viedokļa izklāsts.

Pamatojoties uz visu minēto, tiesas kolēģija atzīst, ka publiski izplatītā informācija, kas ietverta Iesniegumā, nav ziņas, līdz ar ko prasība ir noraidāma, jo netiek nodibināti Civillikuma 2352.[1] pantā paredzētie priekšnosacījumi.

[8.8.] Neskatoties uz to, ka informācija, kuru par nepatiesu uzskata prasītājs un lūdz to atsaukt, nav ziņas, bet gan vairāku fizisku personu kolektīvi pausts viedoklis, tomēr tiesai ir jāvērtē, vai šis viedoklis nav acīmredzami nesamērīgs un klaji aizskarošs, proti,- vai tas nav radījis prasītāja tiesību aizskārumu.

Izejot no tā, ka prasītājs nav fiziska persona, prasījums par prasītāja goda un cieņas aizskārumu, tiesas kolēģijas ieskatā, ir juridiski nekorekts, jo prasītājs nav cilvēks, bet gan kooperatīvā sabiedrība, līdz ar ko ar nepatiesām ziņām vai pārmēru aizskarošu viedokli var radīt prasītājam tiesību aizskārumu reputācijas graušanas formā, taču minētajam nav izšķirošas nozīmes, jo prasības juridiskais pamats aptver Civillikuma 1635.pantā paredzēto civiltiesisko atbildību.

Privātpersonu goda un cieņas aizskaršana, kā arī juridisku personu reputācijas graušana ir neatļautas darbības, kas var radīt tiesību aizskārumu, jo Civillikuma 1635.pants paredz, ka katrs tiesību aizskārums, tas ir, katra pati par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums (arī morālais kaitējums), dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot.

[8.9.] Izvērtējot Iesniegumu kopumā, tajā lietoto izteiksmes formu, tiesas kolēģija atzīst, ka viedoklis nav acīmredzami aizskarošs un ir samērīgs.

ECT 1995.gada 26.aprīļa spriedumā lietā *De Haiss un Gaisels pret Beļģiju* norādījusi, ka viedoklis var būt nesamērīgi aizskarošs, it īpaši tad, ja tam trūkst jebkādas faktiskās bāzes (47.punkts). Tiesai ir jāvērtē, vai paustajam viedoklim bija pietiekama faktiskā bāze. Respektīvi, vai pastāvēja kaut kādi notikumi vai arī paša cietušā darbības, kuras ir veicinājušas šāda viedokļa veidošanos par viņu. Tas, kas ir uzskatāms par "pietiekamu faktisko bāzi", ir atkarīgs no katras konkrētās lietas apstākļiem.

Jo asākā formā ir vērtēta kādas personas darbība, jo atbilstoši lielākai vajadzētu būt faktiskajai bāzei, uz kuru pamatojoties pausts šāds vērtējums. Iesniegumā izteikts viedoklis, ka "pārvaldības sistēma "klibo" ar priekšsēdētāja /pers. G/ autoritāro režīmu un valdi kā marioneti".

Izejot no tā, ka daļa no cilvēkiem, kuri parakstījuši Iesniegumu, tanī skaitā atbildētāja, ir prasītāja kā biedrības biedre, jāsecina, ka biedrības biedriem ir iespēja realitātē vērot biedrības pārvaldības sistēmu, metodes.

Kā zināms, vadības stili ir dažādi: liberāls, demokrātisks, autoritārs u.c. Cilvēki, kuri ir pakļauti vadībai (valdei, priekšniekam u.tml.), vēro vadības metodes un izdara savus subjektīvos secinājumus par minēto.

Ar vārdu "marionete" pārnestā nozīmē apzīmē cilvēku, kas akli izpilda citu gribu, ir pilnīgi atkarīgs no citiem. Vārda lietošana pārnestā nozīmē ļauj izteikties spilgti, tēlaini, emocionāli. Lasot Iesnieguma tekstu kopumā, neizraujot no konteksta atsevišķas frāzes, tiesas kolēģija atzīst, ka vārda "marionete" lietojums pārnestā nozīmē lietots, lai spilgtāk noformulētu cilvēku attieksmi pret biedrības vadību.

Līdz ar ko tiesas kolēģija secina, ka, lietojot biedrības vadības stilam apzīmējumu "autoritārs režīms" un "valde kā marionete", Iesnieguma iesniedzēji, tanī skaitā atbildētāja, nav rīkojusies acīmredzami aizskaroši, turklāt Iesniegumā minētie fakti, kurus par nepatiesiem neuzskata pats prasītājs, liecina par to, ka Iesnieguma autoru rīcībā bija faktoloģiskā bāze, lai izdarītu skarbus secinājumus, turklāt lietā tiek nodibināts, ka pastāvēja virkne ar notikumiem, kas veicināja šāda viedokļa veidošanos par konkrēto vadītāju un biedrības valdi kopumā.

Viedoklis var būt pārmērīgs arī bez faktiskās bāzes, piemēram vairākām personām nepatīk prasītāja vadības stils. Turklāt tiesas kolēģija konstatē, ka pats valdes priekšsēdētājs ar savu rīcību ilustrē savu vadības stilu, proti,- savā 2015.gada 23.marta atbildē, ko viņš nosūtījis Olaines pašvaldībai, viņš raksta, ka biedrības biedri, kuri nemaksā biedru naudas "parazitē" uz citu īpašnieku rēķina. Tātad tiesas kolēģija konstatē, ka biedrības iekšienē ir pieņemami lietot izteikumus un vārdus, kas var būt aizskaroši, ja netiek izvērtēts to lietošanas konteksts.

Tā kā par būtiskāko viedokļa izvērtējuma kritēriju tiesas kolēģija atzīst konkrēto izteikumu kontekstu, nevis izteikuma gramatisko

interpretāciju vai to, ka izteikumi pausti apgalvojuma vai pieņēmuma formā, tad tiesas kolēģija atzīst, ka Iesniegumā izteiktais viedoklis ir bijis samērīgs un nav atzīstams par klaji aizskarošu.

[8.10.] Turklāt tiesību pārkāpuma konstatēšana nav pietiekama atbildībai, tiesai ir uzdevums konstatēt tādu neatļautu darbību, ar ko aizskartas cietušās personas mantiskās vai nemantiskās tiesības vai intereses, un ir būtiski nošķirt, vai aizskartas mantiskās vai nemantiskās tiesības.

Saskaņā ar Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk Satversmes) 104.pantu ikvienam ir tiesības vērsties valsts un pašvaldību iestādēs ar iesniegumiem un saņemt atbildi pēc būtības. Atbildētāja kā viena no vairākiem Iesnieguma parakstītājiem ir realizējusi šīs savas konstitucionālās tiesības.

Tiesības vērsties ar iesniegumiem valsts iestādēs un saņemt atbildes nav apšaubāmas, taču neviena norma nepiešķir personām tiesības, vēršoties valsts iestādēs, nepamatoti un prettiesiski aizskart kādas personas godu un cieņu, kuras aizsardzība garantēta Satversmes 95.pantā. Izskatāmajā lietā netiek nodibināts prasītāja tiesību aizskārums, jo Iesniegumā ir nodrošināts līdzsvars starp abām Satversmē noteiktajām pamattiesībām, par ko liecina Iesnieguma forma, saturs un kopējais konteksts.

Līdz ar to, izvērtējot Iesniegumā izteikto kolektīvo, tanī skaitā atbildētājas, viedokli, tiesas kolēģijas ieskatā nav pamata secināt, ka atbildētājas paustais, asā formā izteiktais viedoklis, pārsniedz pieļaujamās kritikas robežas attiecībā uz prasītāju kā juridisku personu, tāpēc prasība par nepatiesu, godu un cieņu aizskarošu ziņu atsaukšanu un kaitējuma atlīdzības piedziņu ir noraidāma.

[9.] Ar spriedumu jāizlemj tiesas izdevumu atlīdzināšanas jautājumi.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 42.pantu, no prasītāja piedzenami nesamaksātie tiesas izdevumi par tiesas dokumentu un pavēstu nosūtīšanu, jo kopā šie izdevumi lietā ir 18,23 EUR, prasītāja ir iemaksājusi 4,70 EUR, līdz ar ko nesegtā summa, kas jāatlīdzina valstij, t.i. 13,53 EUR apmērā.

Atbildētāja samaksājusi kancelejas nodevu 12,81 EUR, šie tiesas izdevumi viņai atlīdzināmi atbilstoši CPL 41.panta pirmajai daļai.

Atbildētāja samaksājusi zvērinātam advokātam par juridisko palīdzību pirmās instances tiesā 450 EUR un 340 EUR apelācijas instances tiesā, šie izdevumi viņai atlīdzināmi atbilstoši CPL 44.panta trešajai daļai, jo tie nepārsniedz CPL 44.panta pirmās daļas d)punktā noteikto maksimāli atlīdzināmo apmēru.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz augstāk minēto uz Civilprocesa likuma 8., 97., 193., 204[1]., 430., 432., 434. pantu, Civillietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

Noraidīt Dārzkopības kooperatīvās sabiedrības "VEF Baloži" prasību pret /pers. F/ par nepatiesu godu un cieņu aizskarošu ziņu atsaukšanu un mantiskas kompensācijas piedziņu.

Piedzīt no Dārzkopības kooperatīvās sabiedrības "VEF Baloži", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, /pers. F/, personas kods /personas kods/, labā kancelejas nodevu 12,81 EUR (divpadsmit *euro* un 81 cents) un ar lietas vešanu saistītos izdevumus 790 EUR (septiņi simti deviņdesmit *euro),* nosakot, ka šīs summas iemaksājamas /pers. F/ kontā Nr./numurs/, AS "Swedbank".

Piedzīt no Dārzkopības kooperatīvās sabiedrības "VEF Baloži", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, valsts labā ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 13,53 EUR (trīspadsmit *euro* un 53 centi).

Ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi ieskaitāmi Tiesu administrācijas, reģistrācijas numurs 90001672316, saņēmēja iestāde - Valsts kase BIC kods: TRELLV22, kontā LV51TREL2190458019000, iemaksas mērķis: ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi, Saldus rajona tiesa, lietas arhīva Nr.C-0083-17/2. Kvīts pēc naudas samaksas nekavējoties jāiesniedz Saldus rajona tiesā.

Noteikt Dārzkopības kooperatīvajai sabiedrībai "VEF Baloži" sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienu termiņu, no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt 30 dienu laikā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Kurzemes apgabaltiesā un iemaksājot drošības naudu.

Pilns sprieduma teksts sastādīts 2018.gada 12.martā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese L. Vēbere

Tiesnese J. Mauliņa

Tiesnese L. Kraule